ПЛАНИНА СЪС ЗВЕЗДЕН

ДЪХ

ХРИСТИНА ВЪЧЕВА

ЛИРИКА

Христина Въчева, автор, 2025
Камбер Камбер, художник, 2025
Радостина Кръстева, редактор, 2025
Йордан Митев, редактор, 2025
Габриела Цанева, корица, 2025
Снежана Галчева, предговор, 2025
Благовеста Касабова, статия, 2025
Издателство gabriell-e-lit, 2025
ISBN 978-619-7832-01-3

ПЛАНИНА СЪС ЗВЕЗДЕН

ДЪХ

ХРИСТИНА ВЪЧЕВА

ЛИРИКА

София, 2025

ПОСВЕЩАВАМ КНИГАТА СИ
НА МОЕТО СЕМЕЙСТВО –
КОРЕН, ВЪЗДУХ И КРИЛЕ !
МОЕ МИНАЛО, НАСТОЯЩЕ И БЪДЕЩЕ!

ТАЗИ КНИГА СЕ ИЗДАВА С ФИНАНСОВОТО СЪДЕЙСТВИЕ НА МОЯ СИН ВЕСЕЛИН ЛЮБЕНОВ ВЪЧЕВ, ГРАД ХАМБУРГ, ГЕРМАНИЯ

ПРЕДИСЛОВИЕ

Авторката на лирични послания, поетесата Христина Вачева, която в няколко свои книги възпя дивната красота на Родопа планина, ни поднася най-новия си поетичен сборник „Планина със звезден дъх“. В него тя остава вярна на преклонението си към магията на родното място, но вплита и други теми, които дълбоко вълнуват душата ѝ, и които придават на сборника ново художествено звучене. Не случайно тя посвещава тази книга на семейството си, което за нея е „корен, въздух и криле“. За силното художествено въздействие допринася и начинът, по който авторката подрежда творбите си. Те са разпределени в три отделни цикъла и всеки от тях започва с едно дълбоко и красиво поетично послание. Всеки цикъл носи заглавие, което като във фокус събира заглавията на стихотворенията, поместени в него.

Първият от тях авторката е озаглавила „Планина на песни звездни“ и е с емоционалното послание „Целувам те, земя, от Бога сътворена“. Тук тя е включила стихотворения, посветени на народния закрилник хайдут Дельо, на Св. великомъченица Злата Мъгленска, на блаженопочившия патриарх Неофит, както и такива творби, които подчертават силата на човешкия дух и житейската мъдрост. Тя ни връща в онези мрачни векове на робство, за да се преклони пред волята на един човек, който има дързостта да надигне глава срещу робството, но и да бъде закрилник на всички угнетени. Един човек, който плаща желанието да бъде свободен със предателството на по-слабия. Но той не е забравен, защото „силна кръв в земята ти, Родопа, диша“ и поколенията

ще го запомнят като „напет и снажен“ юнак, чедо на Родопа планина („Дельо войвода“). Авторката по безспорен начин налага и темата за Христовата вяра и начина, по който тя се отстоява с цената на живота. Как една млада девойка не се отрича от вярата си и понася физически страдания, за да се превърне в мъченица. („Поетично сказание за Злата Мъгленска“). Но днес също имаме пример за духовно подражание – живота и смирението на съвременния духовен пастир („В памет на негово светейшество Неофит“). Христина Вълчева е изпълнена с философията на житейския смисъл. Затова тя така възторжено се опиянява от силата на живота, от всеки ден, в който може да поеме красотата на сътворението и емоционално възкликва: „ваеш ме нежно, изграждаш ме тихо, като във храм“ („Мой живот“). Усеща Божествения „полет на плътта“, който отваря нови хоризонти („Светлинна приказка“). И нейното истинско преклонение пред красотата на Божественото творение – Родопа планина – магия и реалност, болка и любов: „Ти живееш в моя стих, свещена планина“. Ритмите на душата ѝ, пречистена и освободена, тичат към нея като „родопско радостно момиче“ („Любов от светлина“).

Вторият цикъл в стихосбирката е „Болка“. И за да намали усещането за безнадеждност поетесата дава надежда с посланието към него: „Доброто е в човешката душа“. Тук тя излива болката си заради войните в света и страданията на невинни хора и деца, които са жертва на шепа безумци. Тя е съпричастна към трагедията от безмислена смърт и разрушени домове, болката на другите е и в нея самата: „Сега съм Алепо, Адана и Хатай – съсед, приятел и враг“. Тя смирено се моли: „Господи, моля те, помогни! Там

някъде под руините изтича животът“. Нейният зов е като стон: „...топла кръв попива в суха пръст“ („Болка“). Поетесата ясно вижда причината за всичко това и не се страхува да го изрече в стиховете си. Тя знае, че това са „политиците – предатели тъмни“, без значение на пол и националност. Заради тях Родината-Майка боледува и сърцето я боли: „като рана превързана тихо кърви и душата ти – криле пречупени, стене и плаче светлината с твоите очи“ („И плаче светлината“). Наистина доброто е в човешката душа – как иначе да приемем великия подвиг на една аристократична дама, загърбила дворцовия етикет и салонния разкош, за да избере „участта на милосърдна сестра“ в България – баронеса Юлия Вревская. Тя продава наследствените си имоти и „спретва отряд от ангели във бяло“, които да дойдат в родината ни. Самата тя – „прекрасна роза от Русия“ – остава завинаги в България, погребана край град Бяла, но жива в сърцата на обикновените хора („Ангел милосърден“). Друга голяма болка на поетесата е чудовищно безотговорното отношение на властимащите към природата. Тя усеща болката на морето, което „желаеше да бъде само живо“ и да мечтае с шепота на лятно слънце и „простора, спрял на петолиние“, но загива от напора на бетон, желязо и стени и „посивява от човешкото безумие“ („Бетонираното море“). Защото светът, в който живеем, позволи на злото да завладее душите и да угасне пламъка на любовта, светлината и доброто. С много болка Христина изповядва, че този свят е „пронизан с бездушие, и „под камък плаче надежда, че „злото с крадливи пръсти прегръща деня и се сипе студ във душите“ („Този свят“).

Третият цикъл стихотворения носи заглавието „Красота“ с послание, което звучи като благословение – „Да бъде тази благодат“. Тези творби са изпълнени със светлина, надежда и красота. Някои от стиховете са посветени на децата - най-скъпите същества за всеки родител – нейната дъщеря и внучка. Малкото създание носи толкова много радост и изпълва живота ѝ със смисъл. Поетесата намира най-красивите думи, за да изрази любовта си – „изумрудена капчица роса“, „най-хубавото цвете“ и „бълбукащо изворче“, на което се радват полските цветя и чучулигите пеят специално за нея („Усмихнато небе“, „Най-хубавото цвете“). Но авторката на тези красиви стихове намира красотата и в друго – в магията на цветовете и изяществото на българската шевица. От векове насам женските ръце са създавали цветни шедьоври от фигури, цветове и символи. Върху везаните ризи от тънко платно са втъкавани сакралните знаци, кодирани в душевността на българския народ. Затова са толкова скъпо пазени до днес, предавани от баба на внучка, за да възродят дух, история и традиция. („Българската шевица“).

Новията поетичен сборник на Христина Вачева „Планина със звезден дъх“ е едно художествено послание към всички почитатели на красивото, на светлината и доброто. Всичко в него е любов и болка, но пречупени през дълбокото естетическо и философско прозрение на авторката за света и вечната повторяемост на битието, за да се издигаме нагоре по спиралата на мъдростта.

Снежана Галчева

ПЛАНИНА НА ПЕСНИ ЗВЕЗДНИ

Целувам те, земя, от Бога сътворена!

ДЕЛЬО ВОЙВОДА

Родопа в песни и легенди
днес разказва,
за тебе, български Войводо!
Звънят в космическо пространство,
делата ти,
на вечността
прекрачват прага …

2.

И виждам те : напет и снажен,
с характер буен, непокорен,
да търсиш справедливост
в поробената българска земя.
В Даръдере, при вуйчо си
изучил занаят шивашки,
ала тесни се оказали
стените на дюкяна.
И скоро със дружината си вярна
в битки със нашественици турци,
показал смелост, ловкост, бързина
закрила на поробени и угнетени!
Станал си,
защитник смел
за българската
Християнска вяра.

3.

Обичали те родопчани,
колиби и села те пазели
и шепнела любимата ти
Гюлсюме:
„Пази се, Дельо, варди се,
сребърен куршум ти леят,
със него тебе да баптисат.“

Мълвял Балкана, старият:
„Дельо го куршум не фата,
Дельо го сабя не сече!“…
Превърнал се в легенда…

4.

Ала предателска душа,
човешката, оказала се.
И възрастна жена
със подлост и измама
откраднала от тебе сребърна
пара,
куршум я сторил майстор
куюмджия….
Издебнали те при реката,
до любимата скала
и вражеска ръка простреляла
в сърцето смелия сокол…
…….
Какъв кипеж на силна кръв

в земята ти, Родопа, диша!
И днес е жива тя!
И паметта ти
благодарно я пренася
през славни дни
и бъдеще съдбовно!

ПОЕТИЧНО СКАЗАНИЕ ЗА ЗЛАТА МЪГЛЕНСКА

Живяла Злата – най-личната мома – светица българска,
сияела с телесна и душевна красота,
благочестива и смирена,
с вяра силна в Господа,
на прости селяни – най-мила дъщеря.
Макар, че нямала чеиз, момци най-лични
си падали по нея…
Било жестоко време, осемнайсти век,
изтръпвала земята черна под ятагана турски,
а майките оплаквали децата си,
момчета криели под кървав знак…
За участ зла, турчин я харесал знатен,
причакал я при селската чешма
вода във менци да налива,
на коня си я метнал бързо,
затворил пленницата у дома.
Поискал той от род и вяра да се отрече,
жена първа, в харема му да стане.
Ала не познавал гордия ѝ нрав
и верността към българската вяра…
Решил със хитрост да опита –
затворил я
в джамия,
отвънка тъпаните думкали за сватба,
кадъни дни наред принасяли ѝ дарове
и сладки приказки мълвели за аллах…
Ала мълчала Злата, дума не отронвала.

Отворили вратите на джамията.
Отвън нагизден,
тъкмял се турчинът за сватба.
Във две редици чакали да видят турците
момата хубавица – чудна и невиждана.
А най-накрая – стоял покрусен Златиния род.
Оплела златни плитки тя, пристъпила напред,
и ахнали турците,
не виждали такава хубост.
Проплакала високо Златината майка:
– Ах, чедо мило, какво те сполетя?
– Не се страхувай, мале, – от вярата си
няма да се отрека!.....

Подложили я на мъчения: три месеца
я били със тояги, изрязвали от младата ѝ плът,
потоци кръв се леела от нея, а тя
и дума не проронвала …
На дива круша във двора
я обесили –
прекъснали живота млад.
Насекли тялото моминско…

На Бога, свободна най-подир,
душата си предала.
Завършила живота си с достойнство,
Великомъченица Злата Мъгленска –

застъпница на православни християни,
на българките във чужбина,
тя пример светъл е и днес.

…….

А вятърът и днес повтаря
с гордост таз история,
и носи със достойнство
българската чест и
милото ѝ име пред света!

ДЪЩЕРЯ СЪМ НА РОДОПА

От стари летописи и легенди знам,
че ти, моя красота, Родопска,
разпростряла си се като огнен
слънчев стан,
стоиш като изпълнена със философия,
че в тебе са събрани
всичките божествени въпроси!

Кой създаде твоята раздиплена
неравна шир?
Що мъки си видяла и си ги
превърнала във мир!
Даваш на мирното човешко братство
красотата си и ширналото се
удивляващо се богатство
от багри слънчеви,
цветя и лунни сенки.
С песен литнала от връх на връх,
носеща поръката на Бога
за живот на радост и любов,
за мъдрост без тревога.

Планина на песни звездни,
от природата възпята,
от Бога украсена,
звъниш във мене,
мъдра, щедра, и засмяна.

ГОРДА СЪМ!

Горда съм с тракийската си сила
и с родопската си красота,
с тяхната роса очите съм си мила,
с песните им благославям днес света!

Не може никой с мен да се сравнява,
защото нося аромат от равнината
и родопски песни пея до забрава,
благославят ме звездите
чак до небесата.

Българка родена!
Всичко българско е в мен!
Затова с българска история живея.
И расне гордостта ми ден след ден,
че мога всичко в песен да изпея!

В ПАМЕТ НА НЕГОВО СВЕТЕЙШЕСТВО НЕОФИТ

Поклон! На българите бе достоен патриарх,
най-свят пастир на българския род,
по вяра бе учител мъдър,
благороден дух – с вярност и смирение
пазеше народа ни.
Сияйна благодат край теб цареше,
баща ти, наш, духовен исполин –
със сила и вяра даваше ни Божи мир,
доброто в сърцата ни крепеше
и повеляваше, че светът от доброта
и човечност се нуждае.

В дни на смутни времена
бе послание за мъдрост и смирение,
издигна българската църква,
крепител на нацията наша и държава,
духовник мъдър и смирен
незабравим в сърцата ни оставаш.

И достойно водеше
миряните по този път:
стръмен и неравен –
белязан с трудности безкрай,
в борба със земното, суетното,
бе водач духовен, ангелогласен.

Велик бе в прошката
и със словото си озаряваше
душите наши.
И както Бог обича своите деца
и твойта песен добродетелна
пленяваше със топлина, сърдечност
и беше светлина за нас.

И повеляваше: в епохата
на Новия Завет
да влезем с истините
на спасителната вяра.
Да следваме Христос, Спасителя
и Божията благодат
да бди над нас!

В покоите на нашия баща небесен
душата ти към вечността поема
със мисъл за народа ни и за България,
със обич и светлина блажена.

МОЙ ЖИВОТ

Мой живот ! – избухваш
на утрото в огъня,
викам те – извор пречистен,
чувам светлите думи на ромона,
утоляват жаждата ми ненаситна,
пеперудени мигли събуждат душата ми,
с топлина и обич я обгръщат …

И нека бъде Светлина!
Божествен звън във песните
на славея,
разцъфнало младо дръвче –
облак засмян, шурчова песен
земята ми гали отново.

Като буйна река,
придошла напролет,
през мен преминаваш,
ваеш ме нежно,
изграждаш ме тихо,
като във храм.

Мой свят! – в тъга и в болка
обличам те,
с обич кръщавам те,
и се възраждам…

Възрастта ми – босоного момиче,

тича напред,
пролетен цвят ми откъсва
и ме закичва.
Връща ме в детството,
тичам по поляни боса пак.
Планината е зелена въздишка
в сърцето ми.
Пиша с душата си
мъдри слова,
следвам посоката, вярната,
израствам с копнеж и със болка,
върхове, към които вървя
и катеря се –
с мойте Сизифови мъки.

Мой живот!
Учиш ме как да обичам,
пълноценно
как да живея.
Събирам изгреви и залези –
слънца кехлибарени,
виждам цъфнали минзухари
и се усмихвам.
Богата съм, с пролет и есен,
със лято и сняг,
мой свят, разлистен –
между живота и смъртта –
обичам те !

СВЕТЛИННА ПРИКАЗКА

Денят във слънце обещава да се къпе.
Над покривите,
кацнали са първите лъчи.
Ръце протягат – усмивка сякаш на дете,
ухае пролетно небесното хвърчило
и се възражда със слънчеви лъчи!
Сияе то,
усещам как земята е
пробудена и диша,
събужда тръпка радостна,
във вените налива топла кръв,
божествен полет на плътта
и на душата,
отваря нови хоризонти…

И вятър пролетен ли ме повдига,
та откривам светлата пътека
и проникам в твоята свещена плът,
Земя –
и се издигам – симфония жадувана
във мен звучи:
за светлината и за хората –
да станат по-добри
и неказана във мен
светлинна приказка
звъни.

ЛЮБОВ ОТ СВЕТЛИНА

Родопа! – далече съм от тебе, планина,
но ти живееш в моя стих, свещена !
И няма на земята рай такъв,
където боровете ти - магия светла,
погалват тишината,
а те забили поглед
във небесната ти плът
отвисоко гледат
и се радват
на света!

В теб, пречистена и освободена
с ритмите на моята душа
към сърцето ми със песен тичат
като родопско радостно момиче.
И любов с могъща
млада сила
ме обсебва с гордост,
че тук съм се родила,
и черпя светлина от тебе.

ДУШАТА НА ПОЕТА

Душата на поета
от болка и от рани натежала,
пристъпва плахо в светлината.
Ранена от безверие и подлост,
изплаква сълзи като утринна роса,
изгрява в изгреви от злато.

Душата на поета – молитва носи
за пророчество и мир.
Тя арфа многострунна е,
събужда красотата с нежни пръсти,
понякога флиртува с тишината,
на слънцето разказва приказки.

Душата на поета – звезда
от Космоса дошла,
към светлината необятен порив е,
надежда светла в пътя ни далечен,
пее и танцува горда!

ПОДАРЪК

Не съм дошла на този свят
случайно.
Създадена от Бога, прекрасна,
пее моята душа.
И ставам по-красива
и добра,
когато преоткривам светлина
човешка!

Вълшебства лилави в кръвта ми
тичат
и слънцето докосвам
със ръце,
звъни природата и пее –
избухва страстта ми като
необяздени диви коне.

Велика и омайваща е тази
красота,
политам на криле: вселената
усмихвам
и мисля: Господи,
на теб благодаря,
че всеки ден ми е подарък!

АНГЕЛ КОЛЕДЕН

на моята внучка Хриси

Господи,
по-богат ли стана моят дом
с твоя благослов ?
Ангел коледен,
красив и бял,
със ръчички трепкащи,
игриви.
Светят малките очи – звездички
и благославят моя свят!
И прелива във любов!
Въздухът звъни, избухва,
в светлина и доброта
тичат мойте дни…

Господи,
ненагледна, чудна,
твоята любов е,
дар неземен – твоят благослов!

АНГЕЛСКО ДИХАНИЕ

на дъщеря ми Милена

Дъще моя, обич най-голяма –
слънчев лъч и болка, мен избрала,
като пролет грееш в моята вселена,
ангелско дихание си, чудо
и награда!
Днес пред теб
дървото на живота се разтваря,
с радост нежна, с майчинство
дарява те – два прекрасни херувима –
Джулиан и Луиза –
най-безценното богатство,
твоя свят красят…

Ти не бой се, нямай страх,
щом до теб съм аз –
твойта майчица добра,
двойна сила имаш във крилете –
силна в бурята бъди,
покорявай върхове
и създавай
нови светове.

Ти,
пораснала и умна днес си –
носиш във сърцето си
Божествена искра.

Гордо дръж главата си изправена,
на добрите хора в трудности
подавай рамо
и бъди, и светла, и добра!
Преоткривай красотата
в малките неща
житейски…

И лети нагоре, и мечтай –
синьото небе е твое,
и с крилете на Икар
изтанцувай своя полет.
Ти, целувка на сърцето ми -
мое продължение!
Светлина Божествена
над теб се спуска
и във утрешния ден
бъди усмивка светла
и мое откровение!

ЦВЕТЕ В ДУШАТА МИ

Докосвам надежда.
Гмуркам се в обич
от синьо небе.
Потопих се в морето,
плувах – русалка
от митове древни,
красив е живота…

После,
полетях към звездите,
събудих светлината
в детските очи,
дето болка, предателство
и омраза няма.
И пуснах светлината
в себе си –
дишам пречистена.

Вдишвам живота
възторжена.
Господи,
богата съм!
С твоята обич
огрявам света!

ЗДРАВЕЙ, АПРИЛ !

Здравей, април, долетял си – вятър,
пролетен и мил!
С риза и дантелена, и цветна
събуждаш деня ми,
спретнал надежда в зениците.
Ти, дар си за човеците –
събудена нежност в ябълков цвят,
небе от незабравки свиваш,
и сила Божествена носиш!

Зелена поляна с глухарчета галиш,
разходка в гората си –
лястовича песен,
в люляков цвят боядисваш деня ми,
ухание нежно – възраждаща пролет!

Април, забързан и светъл,
полудял от нежност и светлина,
златния прашец сипеш
върху лекокрилите,
събуждаш с нова сила
в сърцата ни обич.

Разлиствам се в изгреви пролетни,
изящно красива и тиха,
уханен цвят на магнолия
е светлината ти,
искрена вяра за доброта,
слънчева песен – живееш в мен!

ДЪЖДЪТ САМОТЕН

Съблича златната си риза есента,
В кафяво тръпнат силуети на дървета
и скърцат с тънки клони трепетлики,
лисичи вятър в долчета е свил,
земята във прегръдка свети.

Вивалди с музика вълшебна,
погалва въздуха с ръка,
дъждец поръсва тишината
и катерички във хралупи
острите муцунки скриха.

Прибягват врани по полето
и то мълчи замислено, без цветове.
Във облаци дъждовни, плаче есента
и слънцето навъсено
зад облака се сви.

Във трънка спотаено диша
зайчия кожух
и жерави в последния си кръг
отлитат, тъжно чуруликат.
В душата ми танцува светлина,
дъждът избухва в мен самотен!

МЕЛОДИЯ ДИВНА

Моя пролет,
душата си кича със теб!
Нося боров аромат,
ели родопски, смърчове горди,
от светлината им пия
и ставам по-мъдра,
ухае на святост дъжда.

Моя земя! – зеленоока, разлистена,
от корените ти отпивам сила.
И възраждам се
като в приказка бяла –
преоткривам
света ти, по-светъл
и красив.

Родопа! – светлина в очите ми,
мелодия дивна от чанове и гайди.
Глас на момиче родопско,
в душата ми тайнствено броди!

ДЪЖД ОТ СВЕТЛИНА И БАГРИ

Такава съм. До болка
откровена.
Със съвестта си да търгувам
не умея.
Небесен огън в тялото ми
тича.
И подлостта ранява ме.

В душата си не крия тъмнина,
достойнството е моя сила,
на съвестта си вярна служа.
… И по детски палава
със светлината сричам.

…..

Но някой ден ще си замина
отлюспена и цветна тишина,
ще стигна до звездите бяла.
И в дъжд от светлина и багри
навярно пак ще ви позная.

ОРХИДЕЯ НЕЖНА

на моята внучка Хриси

Слънцето ли влезе в моя дом
или ангел бял пристигна?
Та света от птичи поглед
засиява
и превръща се в стих.

Изпод пръстите ми тръпнат
пролетни слова,
цъфнала череша с ароматен
дъх
въздуха повдига.

От простора небесен
звънват облаци щастливи.
Завалява топъл дъжд
и душата ми запява…

И разтваря се животът
в орхидея нежна, бяла!

НА ТРАКИЯ И РОДОПА

За теб, Родопа, песен чиста
ми се вгражда,
с блясък на открита мъдрост,
на безценна старина.
Благородна мисъл във сърцето
ми се ражда,
с гордост, че израснах
в теб, Родопа планина!

Дочувам плач и тракийски
зов за свобода.
Земя тракийска, в тебе
аз съм се родила
с мамината песен за неземна,
и за тракийска красота!
Щерка съм на Тракия и на Родопа –
две сестри,
вплетени
в прегръдка силна!

РОДОПА ПЕЕ В МЕН

Пролетна утрин, зелена и светла,
ухае на цвят от дива череша и джанка,
Слънцето се е качило,
на покрива – палаво
и се люлее като в люлка –
щастливо дете.
Животворни лъчи пеперуди
докосват сетивата ми луди.
Бели маргарити в душата ми!
Макове – цветни огньове!

И виждам Родопа:
облякла уханна коприна,
грее в зелена и бяла премяна,
сетивата ми тръпнат,
мечтая пак за твойте поляни,
с ароматни цветя,
от Божи ръце осветени.
Бели овце с пиринчени звънци
бродят в равнината
на сърцето ми.
Гайди дочувам,
нежен звук на кавали
донасят глас на момиче,
пее Родопа, оглася простора…

Пее във мене Родопа!
Вселената пее!

И ликува Светлината!
Гълъби бели, пратеници Божи,
кацат в сърцето ми
и отпиват от нектара
на любовта ми.

НЕСТИНАРСКИ ОГЪН

Вековна памет, езическа харизма
крие християнството
от древни времена до днес
със огнен ритъм и със огнен дух.
В екстаз, пророчество и тайнство
се ражда танцът нестинарски,
в молитва възхвалява Бога слънце.
И пази Странджа планина
със огнен дух и благослов,
за по-добри и светли времена,
изчиства греховете с огън,
че мъката със огън се гори…

И пак е юни. В зелена свила
диша планината,
небето е хвърчило звездно,
долу в низината
лумват пак огньове.
И писва гайда, тъпан бие –
отмерва пулса на сърцето.
Пламтящата жарава
се превръща в злато,
небето във езическо червено
стене.
Огрява танц мистичен –
нестинарски
и оживява българския дух…

Във тялото на нестинарка
влиза силата на Константин.

И цяла Странджа става нестинарска,
и с това е жива
и до днес.

ГРАДУШКА

Зададоха се черни облаци от север,
в полумрак се засенчи планината.
Изплашиха се хората, заприбираха децата.
И тези черни градоносни облаци
ще съсипят нивите ни и лозята.
Затрещя!
И светкавици полазиха небето.
Едри ледени зърна посипаха земята
и в страх пръснаха се и стадата.
Но за кратко.

Подгони вятърът черната градушка
и слънцето започна своите лъчи да спуска.
И нежен трепет изкара навън децата.
Какво ли стана? Като събудени от сън
хора, птици и животни излязоха навън,
където сбираше се свята нежност,
дошла от безкрая на Божията милост,
защото нежността създава и краси живота.

Успокой се, Душа на живота,
че е идвал черен час, но идва и нежност
и Вселената е нейната безбрежност.

БРЕЗАТА

Навън прокрадва се
небесна светлина,
простора озарява.
Една бреза отпред ,
със пъпки наедрели
милувката на пролетта
сънува
и вижда ясно своите
деца-листа,
от радост полудява,
и… разлиствам се…

Сънува бяла пролет тя,
във клоните ѝ птици
как се любят,
звънят със нежни пръсти
топли ветрове,
сънува бели цветове,
погалва светлината тя,
и цялата земя, планетата,
обгръща с нова обич.

КРАСОТА НЕЗЕМНА

Звездите на Родопа,
отлюспени от хаоса,
преминали галактики и ребуси,
изпращат свойта светлина,
блестят по-мощно над света –
небесна огърлица, сребърна….

Целувам тази красота неземна
и става по-богат света!

НАДЕЖДА

1.

Българийо, земя най-свидна,
на място си от Бог избрано,
като слънчев лъч да грееш
сред звездите,
като песен
полетяла над горите.

Ти, майчице ле мила,
за мъка и за радост,
мен родила,
с годините растеш
и никак не стареш!

Поставена от Бога
на природен кръстопът,
преминала през огнени злини,
ти си моя гордост,
слава
и жизнено дихание!

2.

Българийо, земя най-свидна,
разкъсвана от свои и от чужди.

Унижéна, продáдена и разделéна
от безродни политици,

ти и днес си жива рана,
нерв оголен във сърцето ми!
Оцелявала си в бран,
с безсмъртие издигаш се в небето,
с имена на героични битки,
отрекла подлост и обиди…

3.

Пустеят твоите села
и гърчат се в разруха днес.
И къщите ти – старици побелели
се свличат бавно пред очите ми,
гаснещи от болка
и от жал по внуци.
Плачат ми очите – счупени залези…

Господи, моля те,
спри този кошмар!

В синя хортензия –
една надежда
се събужда.

ЕСЕН

Мой есенен ден,
във злато обвит.
В надежда и обич
обличам те,
с любов те кръщавам.
Светлината в сърцето ми
вика.

Светът,
по-светъл и хубав,
диша отново
във мен!

УХАНИЕ НА ЕСЕН

Феерия от водни пръсти
със цветовете на дъгата
бродират в мене красота.
След всеки порив вятър шарен
политаше във танц с листата –
ухание на есен душата ми целува.
Изгрява слънцето
и пълзи с любов.
Море от върхове
лицето ми погалват.
Стоя пред остри зъбери, скали –
хайдути и момѝ прегърнати
и чувам: камъкът с душа трепти
на поколенията
паметта разказва.

И оживяват всяка нощ легенди
стари,
и самодиви пристъпват
в съня ми,
чудни…
И въздухът, кристално чист
дошъл от нийде –
като нежна майчина ръка
погалва тихо сетивата ми…

Родопа! Светлина в сърцето ми!
От корените ти отпивам сила!
Магьосница си ти
и стига до звездите
твойто цветно халище,
и цялата планета
във любов трепти.

Целувам те, земя,
от Бога сътворена,
сърцето ми
на теб принадлежи!

ПРИКАЗКА В ЗЛАТНИ ЗАЛЕЗИ

Есен! Керемидено топла и златна,
преливаща песен в сърцето ми,
докосваш без думи душата ми,
стъпвам тихо по твойте листа –
килим пъстроцветен, ален.
Есен моя, пъстроока,
грееш в светлина и облаци
от дъжд,
приказка си в златни залези,
с галещи и топли погледи
пак целуваш синевата.

Пъстър губер е снагата ти,
Родопа,
и пълзи мъгла над теб –
такава бяла, нежна хубавица,
обгръща с обич твоята душа.
В пендари, златни и кафяви,
октомври завладял е тишината.

А долу, в низината,
строени с обич, къщички
и блокови пространства
посрещат във поклон
красавицата есен – теб.

И в капки дъжд сънува
планината
пролет белоснежна,
превърнала в любов
земята.

ДЕКЕМВРИ

Във синьо пее светлината,
разтваря бяла пелена, с вятър щур –
усмивка звездна и студ бодлив,
завива ни с одеяло снежно.

От небето слиза пак декември,
със шейна – магия бяла
и потръпват в снежна красота
смърчове, ели и борове – вълшебни.

И погалва с майчина ръка
стръкчета най-нежни под земята,
дето пак сънуват
ласката на вятъра щастлив
и звъни, звъни отново тишината.

Декември!
Мой месец рождествен,
по пъртина снежна звъниш,
ухаеш с аромат на канелени сладки
и печени кестени,
с вино червено, греяно,
в човешки мечти и надежди,
приказно света звъниш.

Очи притварям
в очакване на Коледна магия:

Господи,
отвори Любовта
в сърцата ни!

И протяга с бяла ръка
обич и думи-надежда,
Декември!

КЪРДЖАЛИ

В града край Арда
пее моята душа
и стихове излива
в слънчев благосвет.
Като дипли от коприна
трептят на Арда бързите води,
като бисери на огърлица
вият се меандрите на бистрата река –
разперени криле на птица.
Живее моят град!
И се събужда като ден
спуснал се от планината.
Градът отново заживява,
потънал във родопска светлина
и с глас на родопски песнопения
зазвучава приказния птичи хор.
Дочувам чанове и гайди
да огласят нашия простор,
дето само тука
може да се найде!
Приглася моето сърце
на таз магия,
разказва ми земята
за български герои
и как посрещала е
войводи и царе,
строила училища и църкви,
създавала история

със кръв и мъдрост
и със сила българска!

Родопа!
Пее в теб сърцето ми, звъни!
И светлина отваря
за бъдещите дни!

ЕЗИК СВЕЩЕН

Език свещен!
Най-голямото богатство
във славянската ни реч!
Донесен с вековете отдалече,
превърнал се във спойка здрава
на днешната ни нация корава.

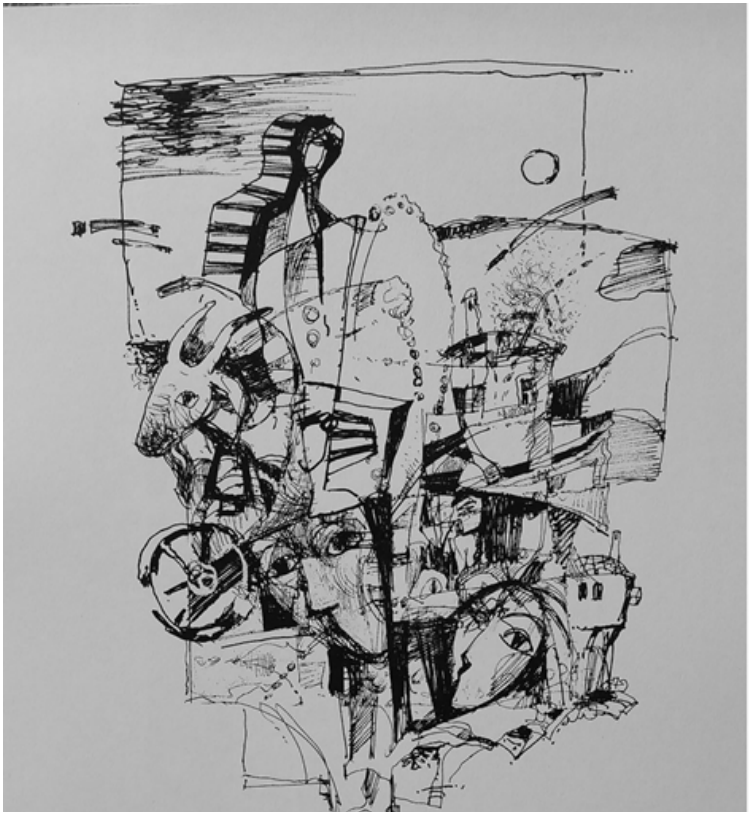
Ти си наша слава и предимство-
теб сме дали на славянското единство
да бъде и мъдро, и достойно защитено,
както нас опази във робство
да си носим и днес името свещено!

Букви, думи, писмена
и днес са във славянска светлина.
„Език свещен на моите деди“ –
така те назова Поетът.
И носим с гордост пред света
Българска история хилядолетна!
И въздухът трепти от думи –
светнали лъчи,
събужда огън във очите
и превръща в песен думите
на малки и големи.
И блика светлина от звучните ти думи:
Родина, дом и мама
стават ни съкровищница най-голяма!

Учител се родее с просветител
и влива вярна истина,
че народът ни е с история велика
и затова чрез теб за правда вика.

Да пазим с обич във сърцата
този език – герой на свободата,
защото с твоята Славянска сила
можем равни и горди да вървим,
Със славянската си благозвучност
древният ни образ да красим.

БОЛКА

Доброто е в човешката душа...

БОЛКА

Адът е слязъл на земята
в две страни,
от Аллах, благославяни –
Турция и Сирия –
в жестока битка помежду си.
Трагедия голяма! Апокалипсис!
Алепо плаче,
разкъсван от трусове земни,
стене Адана,
земята на Кахраманмараш
и Хатай,
недолюбвана,
осиротяла,
плаче…
Плач на жени, деца и майки –
огласят света,
ужас в очите им стене…

Песента на славея
някъде се счупи,
някой откраднa слънцето,
наранена, душата ми плаче.
Господи, моля те,
пощади ги!
Слаби сме ние, хората,
неспазили твойте закони!

Сега съм Алепо, Адана и Хатай –
съсед, приятел и брат!
Господи, моля те – помогни!
Там някъде,
под руините,
изтича животът!

УКРАЙНА ГОРИ

Дим се носи над
прекрасната
славянска земя
и попива в суха пръст
топла украинска
кръв
на невинни хора
и безпомощни деца!
Превръщат мъката
от страх във сълзи.
Ракети балистични,
ракети на смъртта
превръщат земята
в срам на съвестта!
Хора,
неизживели красотата
на тази планета
и други – тръгнали към залеза.
Хлипащи жени, мъже,
погребват
децата си и близки,
братя, сестри…

Злото кръжи – осем години
убийства,
ужас, тъма
и топи Светлината
в мрака.

В този убийствен конфликт
чия болка е по-голяма?
Чия кръв по-червена е?

…Донецк гори!
Войната пише своя рефрен.
Кой я запали?
И кой печели ?
Боли ме за всеки погубен
живот!
Без мисъл от къде е човекът:
от Русия или Украйна,
от Сирия или Ирак,
от Загреб или Белград…

Украйна в пламъци гори.
Войната пише своя рефрен.
Огнен ад е обвил земята ѝ.
Милосърдие стене
тихо във мен,
то кара кръвта ми да плаче,
то е мойта молитва към Бога.
Господи, до кога?
Не чуваш ли, не виждаш ли?
Нима не те болят
от кръста раните?

Ти, който създаде света,
спри този безумен кошмар!
Нали за Добро и за Светлина
човекът създал си?
В този крехък и болен свят
колко още
трябва да страдаме?

И ПЛАЧЕ СВЕТЛИНАТА

Осъмнахме в чужда държава,
нашата – още по-чужда.
Политиците – предатели тъмни,
грабят, продават земята ти свидна,
Българийо!
Децата ти прогониха, Родино!
Като потоп пометоха, вселенски.
Изхвърлиха зад борда.
А майките – свещици гаснещи,
загубили деца и гордост.

Знам, боледува сърцето ти,
Майко,
като рана превързана тихо кърви
и душата ти – криле пречупени,
стене,
и плаче светлината с твоите очи.

Ала знам, ще се изправиш ти,
Родино!
Ще се завърнат твоите деца
и с мъдрост ще прегърнат небесата,
и твоята земя отново
пак ще грее
освободена,
чиста,
станала по-свята!

АНГЕЛ МИЛОСЪРДЕН

Юлия Вревска! – ангел милосърден,
долетял от руската земя,
баронеса и придворна дама
на руската императрица.
Загърбила елита.
Скучен се оказал
дворцовият етикет
за твоята душа –
възвишена, чиста…

Ти можеше да бъдеш
муза на художници
и музиканти,
но избра участта
на милосърдната сестра.
Докосната от обич, саможертва,
доброта –
съкровища във твоята душа.
И съдбоносни се оказали
Тургениевите писмени слова,
отворили в сърцето ти врата
за българите във страдание.

Продала бащино имение,
Орловско,
и спретнала отряд
от ангели във бяло – лекари, сестри,
със огнени сърца и вяра във доброто,

долетели във България –
страна непозната…

От мрак до мрак
във болници и лазарети,
лекували ранените.
Сред стонове и мъки нечовешки,
в плача на майки и вдовици,
познали грозното лице
на мръсната война, коварна-
убила не една съдба…

Край Бяла спряла твоята усмивка
да цъфти,
запомнили ръцете младите войници,
милосърдие докрай раздали.
Угаснали очите нежни на кошута,
сърцето ти
престанало да плаче…

Юлия Вревска!
Прекрасна роза от Русия!
Завинаги, завинаги останала
в земята на България!
Поклон!

БЕТОНИРАНОТО МОРЕ

Бетонираха морето. Черното.
А то желаеше да бъде само живо,
желаеше да бъде светло
с вълни, които пеят и се будят
от шепота на лятно слънце
и със чайките, които се надвикваха,
с простора – спрял на петолиние,
със зелените дървета
на синьото крайбрежие!
С усмивките на мили хора,
дето тичаха по кея,
където ги очаква тяхната
любовна медна пита.
Морето беше живо и мечтаеше.
Някога…

Сега бетонна пустота отекваше
в сърцето му.
Сега се гърчеше в безвремие
и посивяваше
от човешкото безумие…

ОТПИВАМ СВЕТЛИНА

Какъв е този благослов?
След светъл дъжд
дъга от цветове
изви се в небосклона.
И не една, а две – разцъфнаха,
веранда цветна засия
пред погледа ми чист.

В зелената прегръдка
на Карпати бели
гласа на славеи дочувам.
Ухае в дивен аромат земята,
безбрежие зелено
се разсипва и танцува,
на гроздове акации
падат бели
и бъзови съцветия,
във мене щедро спорят,
избухва светлина в простора.

Изгрява слънчев диск
на небосклона,
два коня влюбено се радват,
че тук са и са живи,
танцуват във възторг,
и събужда порива им
мойта ласка.

Благословен си, Господи!
Създал такава хубост!
И ръси слънцето позлата,
отпива светлина душата ми!

ОТ СВЕТЛИНАТА ТИ ОТПИВАМ

Зад хребета висок на планината
момък в златен лъч се появи.
Огря зелените върхари
и от тях зелена китка сви.
А Бог отгоре ни изпрати радост
да благославяме света с усмивка.
Пога́ли къщи, спретнати и белолики,
и овошките – невести във зелени ризи
разпериха ръце във пролетна прегръдка.

Птиците с криле запяха песен във простора,
благославяйки грейналия дом,
розите го поздравиха с розов аромат.
Билките направиха деня си още по-богат,
в рокля лилава мащерка ухаеше целебно,
погали равнината и сърце ми вярно.
Усмихна се и лайката с нисък поклон
на славея от люшнатия клон.
А белият равнец със глас смирен
поздравяваше грейналия ден.

Моя родопска земя!
Ти, глас на минало,
настояще и история,
плът от плътта ми,
кръв от кръвта ми,
от Светлината ти поемам
и отпивам глътка!

СТАРАТА ГОДИНА

Отива си годината, старата,
изпълнила сърцето ми със обич,
със златни изгреви и залези-магия
и вяра – сбъднала във мен мечти.

Ще дойде новата – царица снежна,
в косите ѝ сребро ще гали тишината.
А старата ще се усмихне пак,
богата,
в ръцете ѝ оставих плод обилен,
надежда бяла, песни,
жито – кехлибар,
копнежа на душата си забравих.

Посрещам новата със шепот:
Да има Мир и Светлина в света
и топъл дом за всеки,
да бъде любовта взаимна!
О, Господи, благодаря ти!
Безкрайна да е твоята любов!

ВСЕЛЕНАТА БЕЗСМЪРТИЕ СЪНУВА

Безсмъртно име носиш, Атанасе,
на студове и ледове си господар,
и държиш в покорство
на зимата юздите
като невиждан властелин.

Съблякъл тежкия кожух,
с калпака астраганен
и яхнал враня коня, раванлия,
в риза бяла от коприна
твоята снага се крие.

На снегове и ледове си повелител
като небесните ковачи –
с дванадесет апостоли на вяра
и раздаваш топла светлина без мяра.
Вселената усмихва се с въздишка.
И благослов за пролет носиш,
и човеците усмихваш с радост:
„Иди си, зимо, идвай пролет –
топла и желана“ като младост –
и ехото приглася в планината.

Към лятото поглежда слънце,
прескачат млади, стари,
огъня за здраве,

в ръцете на девойки и жени
кокичета белеят
и кичат се със тях,
и пеят
за дълголетие и сила…

Вселената изправя рамене,
вселената безсмъртие сънува.

СБОГУВАНЕ

Просветват уличните лампи
закачливо.
И аз усмихвам се тъй тихо, мило.
Извива пътят – черна лента,
в безмълвие завидно опустял.
Изпращат ме последни
светлините в моя град,
намигат ми – нали ще дойда пак?

Брезичките във злато,
пендарини и нежни,
ме целуват!
А борове зелени, хвойни
в прегръдка мълчалива ме държат…

Във снежна белота оставям
моята земя,
ала носталгия горчи –
такава бяла,
дави ми душата!
Довиждане, Родопа –
въздишка на сърцето ми!

Последни къщи – и хуква планината
зад оня хребет – изгрява слънцето в позлата.
Кога ще видя твойте върхове, Родопа,
накичени със борове, ели и смърчове –
зелена огърлица?...

Разля се златна светлина
над моята земя,
докосна къщи и дървета –
събудиха се те
от целувка златна.
Усмихнаха се белите очи
на планината,
запя във мене
светлината…

Трепти във бяло планината.
Такава красота небето не познава,
просветва слънцето в позлата.
Роди се то и в песен се заслуша:
„Девойко мари, хубава“ –
ехти земята ми
и ме изпраща
с целувката си дивна,
свята!
И в светлина отново
ражда се света!

ТОЗИ СВЯТ

Този свят е пронизан с бездушие.
И не тръпнат раменете
в радост.
В този свят дебне злото –
орех костелив, нарастващ,
и под камъка плаче надежда.

Злото с крадливи пръсти
прегръща деня
и се сипе студ в душите,
и сърцата убива, катранен дъжд
вселената плаче – ограбено слънце…

А може да живеем в радост,
Господи!
Ако погалим набразденото
човешко лице,
ако усмихнем и малкото дете
и намерим в делника си
празник.
Тези малки неща: да послушаме
на птиците светлите песни,
да открием хармония цветна
в дива поляна,

да проникнем на реките
в тайните,
да поплаче сърцето
за чуждата болка…

Благословени да са ръцете,
отгледали с обич дете!
И тихо да продължим по пътя си,
земния,
слънчев да стане небесният огън!

Божествен свят на красота
създал си, Господи!
Благодаря ти!
И нека продължи Света
да ражда мъдрост
мир и красота!

КРАСОТА

Да бъде тази благодат!

УСМИХНАТО НЕБЕ

на Хриси, моята внучка

Изворче бълбукащо си ти,
светят твоите очи,
малък свят – изпълваш ме
със светлина
и събуждаш нежна доброта!

То си малка, крехка,
Палечка добра
и светът нуждае се
от твойта чистота.
Със усмивка поздравяваш
утринта.
Чучулига в клоните припява,
радват ти се полските цветя.

И усмихнато небето грее,
и вселената на глас
песен пее във захлас!

ГОРСКИ КРАЛИЦИ

Малки горски кралици,
Бели, кафяви, червени,
оранжево-жълти,
от Бога дарени!
Вие се сгушвате тихо
в кожухчета топли
от сухи игли!
Срамежливи и кротки,
храна Божествена и наша,
човешка, с благослов и с радост
ви откривам под
смрадликовия храст
и с цялата си обич
там ви благославям…

Велик си, Господи,
създал такава прелест
и духовен мир!
Насищат ми душата
с прилив на живот
и вяра,
на сила, мъдрост и любов.

Благодаря ти, Господи,
създал
чудесна фауна и флора!
Да бъде тази благодат!

НАЙ-ХУБАВОТО ЦВЕТЕ

на моята внучка Хриси

Хриси! – изгрев нежен в моя ден,
изумрудена, капчица роса – блестиш.
Със усмивка светла ти вървиш,
слънчева е твоята пътека,
носиш цветовете на дъгата,
люшната в небето синьо.

И трептиш, издигаш се нагоре.
Люлка пролетна си,
на разцъфналата дюля,
слънчево глухарче във зората –
дето пее и танцува.

Тичаш волна като полет
и събуждаш светлината,
бяла си надежда в мрака.
И прегръщам с обич необятна,
теб – най-хубавото цвете!

БЪЛГАРСКА ШЕВИЦА

Цветове сакрални – червено, бяло
и зелено
в шепот радват моята душа,
сякаш кацнала е райска птица
върху бяла риза от платно.
Слънчеви окраски тичат
върху пазви и ръкави,
спират всяко зло,
а във кръста – символ Божий
повика на любовта откривам.

Бод по бод се сплита
приказна шевица,
носи тя послание от древността
за хармония и светлина,
скрита във моминска радост,
в спомен тих и красота,
в стара ракла чака.

И ритъм български да свети
като знак за святост и любов,
във цветна българска шевица
да лъха мъдрост и смирение
и обич във сърцето ми да ражда.

И нека този зов спонтанен
се слива с общия ни
звук камбанен!

ПАЗИ ДУШАТА СИ

Откакто се е съмнало
и ето на,
непрекъснато ме Слънцето задиря!
Вървя си, а то, от която и да е страна
върви, върви, след мене ми подире!

А аз се спирам и го питам:
– Защо, Слънчице, вървиш след мен?
А то усмихнато стои и ме поглежда
и реши да ме следва
през целия ми ден.

Отгоре Слънцето ми рече:
– Искам да ти се порадвам,
че си толкова добра
и на душата ти, светла и чиста,
после ще се скрия зад старата гора
с усмивка топла, радостна и чиста.

Пази душата си, че с нея мъдра си,
себе си раздала!
И да се знае,
че нестандартно
и мило си живяла!

СТИХОВЕ С БОРОВ АРОМАТ

Христина Вълчева е автор на шест поетични книги и на множество публикации в периодични издания у нас и в някои европейски страни.

В основата на цялостното ѝ творчество - лирика и публицистика, е вградена любовта ѝ към род и родина. В различни вариации тя обхваща славното и трагично наше минало и неговите герои, магията на Родопа планина, красотата на сезоните, близките на сърцето ѝ хора, кардиналните проблеми на нашето време.

Така е и в новата ѝ поетична книга „Планина със звезден дъх“. Съдържанието е разпределено в циклите „Планина на песни звездни“, „Болка“, „Красота“. Те обаче се преливат един в друг, защото са подчинени на любовта, независимо към кого и какво е отправена любовта на авторката, тя е водещото начало. Открояват се творби като „Дельо войвода“, „Поетично сказание за Златка Мъгленска“, „Нестинарски огън“ и още няколко, които са проекция на дълбоката ѝ обич и почит към родолюбивите дела на нашите предци.

Значителна част от стихотворенията са посветени на омагьосващата красота на Родопа планина, на магичната ѝ притегателна сила, на красотата на годишните времена, които душата ѝ приема с радост и възхита, на родната Тракия и домът на сърцето ѝ Кърджали. Въздействащи по особен емоционален начин са стиховете посветени на есента:

Есен. Керемидено топла и златна,
преливаща песен в сърцето ми,
докосваш без думи душата ми.
...

Есен моя, пъстроока
...
приказка си в златни залези.

Друга голяма група лирични творби от „Планина със звезден дъх“ са посветени директно на родината и родното място, градът, който е част от нея /Кърджали/, споделяне на онова, което носи вътре в себе си като творец и като човек.

Трогателни са стихотворенията, свързани с благотворното въздействие на видимия свят около нея и невидимия вътре в нея. Гордее се, че е потомка на славни предци, и че се е родила в прекрасна, благословена с красотата си страна. В стиховете, е изразена и признателност за онова, с което я е дарила съдбата и продължава да я дарява – изграждането ѝ като личност и творец и вълшебството Родопа, станала неделима част от самата нея:

Родопа! – Далече съм от тебе, планина,
но ти живееш в моя стих – свещена.
И няма на земята рай такъв,
където боровете ти – магия светла,
от високо гледат – и се радват на света.

Има в съдържанието на книгата и стихове – изповедни по звучение, в които авторката разкрива невидимото за очите усещане и емоционално преживяване на чувството за принадлежност. Те, в повечето случаи, са посветени на близки на сърцето ѝ хора, на болката и горчилката по пътя към изграждане, но и на радостта, зареждаща я с красотата на света около нея, обичта към най-скъпите на сърцето ѝ хора, размисли за кардинални проблеми на времето, в

което живеем, на светлината, с която я обгражда родината ѝ: „Ангел Коледен“, „Болка“, „И плаче светлината“, „Сбогуване“, „Дъжд самотен“, „Ангел милосърден“, „Пази душата си“ и др.

„Планина със звезден дъх“ е поетична книга, която показва творческата зрялост на Христина Вачева и стъпка нагоре към развитието ѝ като лирик. И е знак, че остава вярна на себе си, на родолюбието си, на позициите си като гражданин, творец и човек.

Благовеста КАСАБОВА

ДУМИ ЗА АВТОРА

Христина Вачева е филолог, поетеса и журналист на свободна практика. Потомка на българи от Беломорска Тракия, стиховете ѝ за Родопите, Тракия и България звучат едногласно. Родена е, живее и твори в китното подбалканско градче Кърджали на свещената Родопа планина. Завършва специалност „Българска филология“ във ВТУ „Св. св. Кирил и Методий“.

Стихоплетства от 14-годишна, пише предимно в мерена реч. Стиховете ѝ са израз на връзката ѝ с външния свят и желанието ѝ да преоткрие и съхрани красивите моменти в него. За един по-хармоничен и добър свят. Има публикации в национални и международни сборници и алманаси: „Скъпоценни камъчета“ , „Меридианът на нощта“ на Булвест и ИК „Анубис“, в „Южно утро“, списание за общество, култура и литература, „Güncel hayat" списание за култура в Анталия, Турция, Международен алманах „Вдъхновение“ 2022 год., на Международната литературна асоциация, сдружение България – Росия-Сърбия и др.

През последните 9 години живее и твори в Хамбург, Германия, но любовта към родния край и България я връща често към корените. За нея Родопа, магичната планина на Орфей, е една необятна вселена, космос, която я зарежда и вдъхновява, насища света ѝ със светлина, обич и преклонение. Нейните герои и обикновени хора влизат в стиховете и разказите ѝ като свещенодействие. С еднаква радост и осъзната истина излизат стиховете ѝ от сърцето за Тракия, Родопите и България.

Осмисля живота си и като преподавател в Българското училище в Хамбург през първите две години. В Хамбург е поканена да участва в работата на Културно дружество „Клуб на българските жени и семейства“ с председател д-р Емилия Юкер. За Христина Вачева всички изяви в него са въпрос на чест и гордост, свързани със запазването на българската идентичност и издигане авторитета на българската култура и интеграция, показвайки талантливите лица на българите, живеещи зад граница.

Като родолюбива българка и журналистка работи самоотвержено за Българската кауза. Журналист на свободна практика, материалите ѝ за успели българи в чужбина намират изява на страниците на българските национални медии: вестниците „Стандарт“, БГ„Лечител“, ИА “Стандартнюз“ БТА /Българска телеграфна агенция/, информационна агенция „Блиц“, литературно списание „Картини с думи и багри“ на издание „gabriel-e-lit“, София, в Блога на българите в Австрия „Melange Bulgaren“, вестникът на българите в САЩ и Канада „България СЕГА“, регионалните всекидневници в родния ѝ град „Нов живот“ и „Родопи 24 часа“ и в Сайта на Кърджалийската община. С публикациите на нейни материали в Българската Телеграфна Агенция през 2023 /2024 и 2025 год. – ценен летопис на културния живот на българите в Хамбург, авторката работи за запазването на българската идентичност и издигане на българската култура и духовност в Хамбург, Германия и Европа. Щастлива е, че така популяризира и съдейства за развитието на българската култура и духовност в Хамбург, Германия.

През 2020 година Христина Вачева и нейното семейство, заедно с ФГ „Българи“ стават

инициатори на благотворителен концерт в полза на благолепието на Българската православна църква „Св. Св. Кирил и Методий“ в северния мегаполис. Участва и в четири други благотворителни акции, посветени на Отец Иван и неговия Дом за сираци в Нови хан и с. Якимово, на децата на Даун във Варна, на децата от ДГ в с. Сунгуларе, Бургаско и женски хор „Български гласове Берлин“ с диригент Боряна Величкова за подпомагане на БПЦ в Хамбург.

Тя е автор и на поетичните книги: „Усмихнати небеса“/2016 / „Изворен звън“/ 2017/, „Родопа, люлка за сърцето ми“/ 2019/ „Светлина от миналото"/2020/ - поезия и публицистика. Нейните стихове и рецензия за последната ѝ книга „Светлина от миналото” са представени от Снежана Галчева, Председател на Салон за българска култура и духовност във в-к „България СЕГА"- вестникът на българските творци в САЩ и Канада. Последната ѝ книга е представена и в Блога на българите в Австрия „Melange Bulgaren”. Петата и шестата ѝ книга носят заглавията “Гласът на сърцето“ и „Слово в багри“- белетристика и публицистика /2022/

Предстои да излезе 7-та ѝ поетична книга „Планина със звезден дъх“.

Литературни награди:

За стихотворението си „Благословена земя " получава Сребърен медал на Х-ия юбилеен преглед на художествената самодейност на читалищните колективи в София през 2015 год.

- През 2017-18 год. литературният конкурс при Културно дружество „Клуб на българските жени и семейства“ в Хамбург и Държавната агенция за българите в чужбина към Минис-

терския съвет на Република България /ДАБЧ/ ѝ присъждат Голямата награда за високо художествено майсторство в раздел „Поезия“ – любовна лирика /„Светлината на любовта“/ и поезия с обществено значение /„Българийо“ и „Моите Родопи“/

- През 2018-19 год. участието ѝ в същия конкурс при Културното дружество в Хамбург и ДАБЧ ѝ носи Първа награда за авторско художествено майсторство, раздел „Журналистика“ за особен принос в представяне живота на българите в Хамбург в българския печат.

- В същото му издание през 2019/2020 год., тя е отличена с Първа награда за авторско художествено майсторство в раздел „Проза“ за разказа ѝ „Щастливец“.

- Първа награда за творчество с изразена гражданска позиция в Хамбург, Германия 2021 год. за есето „И днес си ни нужен, Апостоле“

- Трето място в Международния литературен конкурс „Небесни меридиани“, който е част от програмата на Шестото издание на Международния фестивал „Българска душа на Святата земя“ в град Бат Ям – Израел, 2021 г.

- Грамота, Второ място в раздел „поезия“ в същия Международния конкурс „Небесни меридиани“, част от програмата на Международния фестивал в Израел,2022 год.

- През 2022 год. наградена с Грамота „Гранд При“ за проза в същия Международен фестивал в Израел.

- Първа награда за поезия в литературния конкурс „Българската мартеница – символ и традиции“ на Съюза на свободните писатели в България и Салон за българска култура и духовност Чикаго.

- Първа награда за поезия в Трето издание на Международния литературен конкурс "Изящното перо - 2021" Чикаго.

-Грамота за участие и отлично представяне във Фестивала Перперикон „Еньовденска магия" в Кърджали, България – 25 юни 2022 год.…

- Специалната награда „Поезията като комуникация и значение за социална и екологична култура за 2022 година" в литературния конкурс за авторско художествено майсторство на българите в Хамбург.

- През 2025 год. Международният фестивал „Българска душа на Святата земя" в Израел в лицето на организатора и директора Весела Сели Райчинова ѝ връчва Грамота, Първо място в раздел „поезия".

- През юли 2025 год. излезе трансконтиненталното списание „Любослов" на Лигата на българските писатели в САЩ и по света, където е публикуван нейния разказ „Щастливец".

Член е на Съюза на свободните писатели в Бургас, член на Конфедерацията на българските организации и дейци в чужбина.

СЪДЪРЖАНИЕ

ПРЕДИСЛОВИЕ 5
ПЛАНИНА НА ПЕСНИ ЗВЕЗДНИ 9
Целувам те, земя, от Бога сътворена! .....
ДЕЛЬО ВОЙВОДА 11
ПОЕТИЧНО СКАЗАНИЕ ЗА ЗЛАТА МЪГЛЕНСКА 14
ДЪЩЕРЯ СЪМ НА РОДОПА 17
ГОРДА СЪМ! 18
В ПАМЕТ НА НЕГОВО СВЕТЕЙШЕСТВО НЕОФИТ 19
МОЙ ЖИВОТ 21
СВЕТЛИННА ПРИКАЗКА 23
ЛЮБОВ ОТ СВЕТЛИНА 24
ДУШАТА НА ПОЕТА 25
ПОДАРЪК 26
АНГЕЛ КОЛЕДЕН 27
АНГЕЛСКО ДИХАНИЕ 28
ЦВЕТЕ В ДУШАТА МИ 30
ЗДРАВЕЙ, АПРИЛ ! 31
ДЪЖДЪТ САМОТЕН 32
МЕЛОДИЯ ДИВНА 33
ДЪЖД ОТ СВЕТЛИНА И БАГРИ 34
ОРХИДЕЯ НЕЖНА 35
НА ТРАКИЯ И РОДОПА 36

РОДОПА ПЕЕ В МЕН 37
НЕСТИНАРСКИ ОГЪН 39
ГРАДУШКА 41
БРЕЗАТА 42
КРАСОТА НЕЗЕМНА 43
НАДЕЖДА 44
ЕСЕН 46
УХАНИЕ НА ЕСЕН 47
ПРИКАЗКА В ЗЛАТНИ ЗАЛЕЗИ 49
ДЕКЕМВРИ 51
КЪРДЖАЛИ 53
ЕЗИК СВЕЩЕН 55
БОЛКА 57
Доброто е в човешката душа. .....
БОЛКА 59
УКРАЙНА ГОРИ 61
И ПЛАЧЕ СВЕТЛИНАТА 64
АНГЕЛ МИЛОСЪРДЕН 65
БЕТОНИРАНОТО МОРЕ 67
ОТПИВАМ СВЕТЛИНА 68
ОТ СВЕТЛИНАТА ТИ ОТПИВАМ 70
СТАРАТА ГОДИНА 71
ВСЕЛЕНАТА БЕЗСМЪРТИЕ СЪНУВА 72
СБОГУВАНЕ 74
ТОЗИ СВЯТ 76

КРАСОТА 79
Да бъде тази благодат! .....
УСМИХНАТО НЕБЕ..... 81
ГОРСКИ КРАЛИЦИ..... 82
НАЙ-ХУБАВОТО ЦВЕТЕ..... 83
БЪЛГАРСКА ШЕВИЦА 84
ПАЗИ ДУШАТА СИ..... 85
СТИХОВЕ С БОРОВ АРОМАТ 87
ДУМИ ЗА АВТОРА..... 90
СЪДЪРЖАНИЕ 95

ХРИСТИНА ВЪЧЕВА
ПЛАНИНА СЪС ЗВЕЗДЕН ДЪХ
Българска, първо издание

РЕЦЕНЗЕНТИ:
Снежана Галчева
Благовеста Касабова

Редактори:
Радостина Кръстева, Йордан Митев
Художник: Камбер Камбер
Компютърна обработка: Габриела Цанева

ИЗДАТЕЛСТВО
gabriell-e-lit

ФОРМАТ
130x200

ОБЕМ
98 стр.

ПЕЧАТ
Компакт Принт - Видин